

Végh Ferenc ny. vezérezredes:

NEMZETKÖZI SZAKIRODALMI SZEMLE

A SZERZŐRŐL:

Dr. Végh Ferenc ny. vezérezredes (PhD), a Magyar Honvédség korábbi parancsnoka, vezérkari főnöke, nyugalmazott nagykövet (ORCID: 0000-0003-1688-6574; MTMT: 10087268)

A „CITADELLA 2.0” ÖSSZEOMLÁSA: MIÉRT BUKOTT EL KIJEV ELLENTÁMADÁSA

FORRÁS: Konsztantyin Szivkov: Krah „Citadeli-2.0”: pocsemu provalilosz kontrnasztuplenyje Kijeva. milportal.ru, 2024. 02. 27. <https://milportal.ru/krah-tsitadeli-2-0-pocsemu-provalilos-kontrnastuplenie-kieva/> (Letöltés időpontja: 2024. 03. 11.)

A CIKK SZERZŐJÉRŐL: Konsztantyin Szivkov a RARAN (Orosz Rakéta- és Tüzérségi Tudományok Akadémiája) információpolitikáért felelős elnökhelyettese, a hadtudományok doktora.

Bevezetés

A szerző a TASzSz hírügynökség számára írott cikkében kijelenti, hogy az Ukrán Fegyveres Erők (UFE) 2023 nyarán indított úgynevezett ellentámadása olyan esemény volt, amely minden korábbinál nagyobb figyelmet keltett. Ez nem meglepő, mert ez az esemény kulcsfontosságú volt a Nyugat és Oroszország közötti konfrontációban, hiszen annak kimenetele nemcsak a „különleges katonai művelet” (KKM) zónájában, valamint Oroszországban és Ukrajnában befolyásolta nagyban a helyzetet, hanem a globális trendeket is meghatározta. Eddig azonban még nem jelent meg hadműveleti-stratégiai elemzés a nyílt információforrásokban. Ugyanakkor a hadműveleti-stratégiai aspektuson túl figyelni kell ezen események katonai-politikai következményeire is. Természetes azonban, hogy egy cikk keretein belül lehetetlen részletes elemzést készíteni. Ezért a szerző a hangsúlyt azokra a legfontosabb szempontokra helyezi, amelyek megmutatják az események léptékét és jelentőségét. Ezek a következőkben foglalhatók össze.

Az UFE csapásmérő csoportosítása

A szerző már előljáróban leszögezi, hogy véleménye szerint az UFE tavaly nyári akciói nem ellentámadásnak minősülnek, hanem egy klasszikus támadásnak, amelyet stratégiai művelet formájában hajtottak végre. A művelet végrehajtására jelentős csapásmérő csoportosítást hoztak létre, amely 160 ezer főből (110 zászlóalj), 2100 harckocsiból és egyéb páncélozott járműből, 960 tábori tüzérségi lövegből és 114 repülőgépből állt. Az ilyen mennyiségű tüzérség lehetővé tette, hogy a fő támadási irányokban a frontkilométerenkénti akár 10-es lövegsűrűség is megvalósítható legyen. Jelentős lőszerartalékokat hoztak létre: több mint 500 ezer 155 mm-es lövedék, több mint 150 ezer más kaliberű lövedék, 560 ezer aknavető

gránát és 50 Storm Shadow nagy hatótávolságú precíziós támadó robotrepülőgép. Ez a tűzérési sűrűség és lőszeranyagok lehetővé tette az UFE számára, hogy naponta akár 190 tűzcsapást hajtson végre.

Ennek a csoportosításnak az alapja a nyugati segítség alapján létrehozott úgynevezett stratégiai tartalék volt, benne 20 dandárszintű alakulat összesen 80 700 fős létszámmal, ebből több mint 60 ezret képeztek ki a nyugati kiképzőközpontokban – az Amerikai Egyesült Államokban, Nagy-Britanniában, Németországban, Litvániában, Lengyelországban, Szlovákiában és Csehországban. A teljes csoportosítás személyi állományának több mint 45%-a, illetve a stratégiai tartalék több mint 75%-a NATO-szabványok szerinti kiképzésben részesült, vagyis – a szerző álláspontja szerint – az orosz csapatokkal a kiképzettség alapján gyakorlatilag NATO-erők álltak szemben.

Szivkov szerint hasonlóan érdekes kép rajzolódik ki a katonai felszerelések összetételének és számának elemzésekor. Az UFE a támadás kezdetéig a nyugati országoktól összességében mintegy 600 harckocsit, több mint 2000 páncélozott harcjárművet és több mint 1000, különböző rendeltetésű tüzérségi rendszert kapott. A támadó csoportosításban feltételezhetően majdnem teljes egészében nyugati gyártású haditechnikai eszközök voltak: 60 német Leopard 2 harckocsi, 14 brit Challenger 2 harckocsi, 109 amerikai Bradley gyalogsági harcjármű, 50 svéd CV-90 gyalogsági harcjármű, 40 német Marder gyalogsági harcjármű és 90 amerikai Stryker páncélozott szállítójármű. Ez összesen 363 harckocsi, gyalogsági harcjármű és páncélozott szállítójármű.

A leírtakon kívül az UFE nagyszámú, különféle nyugati gyártású könnyű páncélozott járművet kapott, amelyeket aktívan használtak a támadó hadművelet során. A hatalmas személyi és haditechnikai veszteségek pótlása érdekében az UFE parancsnoksága a támadó csoportosítást a hátszorból átcsoportosított, illetve mozgósított élőerővel, valamint – részben külföldről kapott – harci technikával egészítette ki.

Ahhoz, hogy megértsük az UFE csapásmérő csoportosításának mértékét, a szerző összehasonlítja ezt a történelemből ismert csatákban részt vett erők és eszközök csoportosításával. Példaként az 1943 júliusában vívott kurszki csata adatait mutatja be, amelynek német fedőneve *Citadella* volt. Innen ered a cikk címében említett *Citadella 2.0* elnevezés.

Oroszország védelmi rendszere, amilyenre a nagy honvédő háború óta nem volt példa

A szerző tanulmányában részletesen ír az orosz hadseregnek az „offenzíva visszaverésére” történő felkészüléséről. Intézkedéseket tettek a védelem létrehozására a teljes frontvonal mentén, több mint 1000 km hosszúságban. Az Egyesített Haderőcsoport fő erőkiejtései a Zaporozsje, a Vremjeszkij és a Szolodar–Artyemovszkij irányokra összpontosultak, ahol az ellenség fő támadása volt várható. A védelmi állásokat elfoglaló csapatok mellett az orosz parancsnokság jelentős tartalékokat biztosított, amelyek a védekező egységek megerősítését és ellentámadások megindítását szolgálták. A tartalékba két hadsereg tartozott, összesen mintegy 60 ezer fővel, több mint 8600 tétel harci és speciális felszereléssel, köztük 980 harckocsival és egyéb páncélozott járművel, valamint több mint 2200 gépjárművel. Az orosz csapatok akcióit jelentős katonai, hadművelési-harcászati, nagy hatótávolságú, sőt stratégiai repülőerők támogatták.

A védelem előkészítése során az orosz vezérkar nagy figyelmet fordított arra, hogy átfogó támadást szervezzen az ellenség ellen hadművelési formációjának teljes mélységében, az erő-

feszítéseket az UFE csapásmérő csoportjai előrehaladásának útvonalaira, valamint az orosz csapatok védelmi frontvonalához történő közeledésük idejére összpontosítva. Különösen nagy hangsúlyt helyeztek a páncéltörő védelemre, elsősorban az ellenséges páncélozott járművek átfogó megsemmisítésének megszervezésére az előretolt egységek, a tüzérség és a csapatlégierő páncéltörő fegyvereinek együttes alkalmazásával.

A védekező csapatok és tartalékok védelme érdekében egyes zónákat és objektumokat védő többszintű légvédelmi rendszert hoztak létre, melynek alapját nagy, közepes és rövid hatótávolságú légvédelmi rakétarendszerek alkották – együttműködve a vadászlégierővel.

A szerző értékelése szerint az orosz csapatok csoportosítása hatékony elektronikus hadviselési rendszerrel is rendelkezett, beleértve különféle eszközöket, amelyek lehetővé tették az egyes pilóta nélküli repülőeszközök elleni harcot és az ellenség kommunikációs és megfigyelőrendszerei, valamint nagy pontosságú helymeghatározó rendszerei működésének a zavarását. Elegendő lőszeranyagot hoztak létre a nagy intenzitású harci műveletek hosszú távú lebonyolításához, beleértve a különféle típusú pilóta nélküli repülőeszközöket is, amelyek száma a nyílt forrásokból ismert felhasználásuk intenzitásából ítélve megközelíthette a tízezret.

Így létrejött egy mélyen lépcsőzött védelmi rendszer, amely az erődítmények, az aknamezők és az integrált tűzrendszer fejlett komplexumára támaszkodott.

Az orosz és a nyugati katonai iskola összezapása

A szerző értékelése szerint az UFE 2023 nyarán végrehajtott hadműveletének tervezése során széles körben alkalmazták a harci műveletek szimulációját a NATO katonai vezetési és irányítási szerveinél alkalmazott számítógépes modellekkel és technikákkal. Így az UFE nyári támadásának stratégiája és taktikája valójában a NATO-é volt. A különleges katonai művelet frontvonalán az orosz és a nyugati katonai iskola került közvetlen összetűzésbe.

A nyugati katonai iskola tanítása szerint a mélyen lépcsőzött védelmi rendszer leküzdéséhez a támadó félnek képesnek kell lennie arra, hogy felfedje a védelmi csoportosítás erőinek elhelyezkedését és a védelem teljes mélységében legyőzze azokat a szükséges céladatok biztosítása mellett. Ezért egy ilyen védelmi rendszer sikeres áttörésének egyik feltétele, hogy a támadó fél legalább rövid időre hadművelati légi fölényt szerezzen a levegőben. Ha megnézzük az amerikai és NATO-csapatok korábbi évtizedek fegyveres konfliktusaiban és háborúiban való alkalmazásának közismert tapasztalatait, akkor meggyőződhetünk arról, hogy a szárazföldi erők harcba vetésének legfőbb és gyakorlatilag egyetlen kulcsfeltétele a légi fölény megszerzése. A levegőben Oroszország fölénye tagadhatatlan maradt. Nyilvánvalóan az UFE parancsnoksága és a NATO-tanácsadók a pilóta nélküli repülőgépekre támaszkodtak, de ezen a téren sem sikerült fölényt elérniük.

Azaz az ukrán hadseregnek gyakorlatilag jelentős légi támogatás nélkül kellett támadnia a mélyen lépcsőzött erős orosz védelmet. A bevetett pilóta nélküli repülőeszközök többsége kis méretű, viszonylag kis hatótávolságú volt, és kis harci tömeget hordozott. „Ilyen körülmények között, saját nyugati tapasztalataik alapján, a támadó félnek esélye sincs a sikerre. Mit vártak?” – tette fel a szerző a kérdést cikkében.

Az UFE *Citadella 2.0* támadó hadműveletének másik jellemzője a művelet kiterjedt előzetes beharangozása, amelyen belül meglehetősen pontosan megnevezték a hadművelet céljait és helyszínét, valamint az érintett erők és eszközök összetételét. Csupán a művelet kezdetének időpontja nem volt teljesen világos, de ezt meglehetősen nagy pontossággal meg lehetett jósolni a nyugati és az ukrainai politikai események elemzése alapján.

A hadművelet 2023. június 4-én kezdődött egy tömeges tüzérségi csapással, majd jelentős létszámú, nehéz páncélozott járművekkel felszerelt gépesített csoportosítás ütközetbe vetésével, különösen erős, nyugati gyártású harckocsikkal felfegyverkezve. Az ellenség elsősorban a dél-donyeckei, majd a zaporozsjei irányra összpontosította fő erőfeszítéseit. Annak érdekében, hogy az orosz csapatokat eltereljék a támadás fő irányától, az UFE egyidejűleg korlátozott támadó akciókat hajtott végre Krasznolimanszkij, Szoledar–Bahmut és Donyeck irányában. Az orosz csoportosítás általános túlereje, a fő és egyéb irányokba telepített erőteljes védelmi rendszerrel kombinálva, azonban hatástalanná tette az ukránok elterelő akcióit.

A fő irányban előnyomuló ukrán páncélos alakulatok kezdetben veszteségeket szenvedtek az előretolt állásokban bevetett páncélelhárító alegységek és a harci helikopterek támadásaitól. Ugyanakkor a Kornet páncéltörő komplexumok bizonyították, hogy képesek hatékonyan megsemmisíteni a legújabb, jól védett nyugati Leopard 2A6 harckocsikat. Ekkor az ukránok aknamezőkbe ütköztek, és kénytelenek voltak hosszú oszlopokban elnyúlva haladni. Az elől haladó járművek legyőzése után az oszlopok kénytelenek voltak megállni, kitérőt keresni és visszavonulni. Az orosz erők tüzérségi csapásokat mértek, a csapatrepülők repülőgépei és helikopterei páncéltörő rakétákkal támadtak, valamint a pilóta nélküli repülőeszközök is tevékenykedtek. Ennek eredményeként az ukrán fél súlyos veszteségeket szenvedett. Ennek ellenére további két hétig folytatódtak a kísérletek arra, hogy a páncélos „ököllet” áttörjék az orosz védelmet. Az UFE következetesen a legharcképzettebb alakulatokat vetette be az ütközetekben, remélve, hogy legalább korlátozott hadműveleti eredményt elér, de az orosz csapatok védelmi zónájának elülső vonalát sem sikerült elérnie. Eközben jelentős veszteséget szenvedtek, amit a szerző cikkében részletesen elemez.

A későbbiekben az ukrán haderő taktikát váltott, és áttért a rohamgyalogság kis csoportjaival és tüzérségi támogatással végzett műveletekre. Ez sem vezetett a kívánt eredményhez. Ezért az UFE kénytelen volt harcba vetni a második hadműveleti lépcső hat dandárját összesen 24 200 fővel. Ezeknek az erőknek sem sikerült jelentős hadműveleti eredményt elérniük. A zaporozsjei irányú teljes offenzíva alatt az ukránoknak csak néhány kilométeres mélységig sikerült beékelniük magukat az orosz csapatok közé. Világossá vált, hogy az UFE-nak ebben az irányban esélye sincs a sikerre. Meg kellett változtatniuk a főcsapás irányát.

Az ukrán parancsnokság úgy döntött, hogy Herszon térségében támad egy négy tengerészgyalogság dandárból – több mint 17 ezer fővel – létrehozott csapásmérő csoportosítással. Általánosságban megállapítható, hogy ebben az irányban 2023. december közepére az UFE súlyos veszteségeket szenvedett el – ami a csoportosítás 79%-át tette ki, így teljesen elvesztette harcképességét, ezért átszervezésre visszavonták, helyébe más alakulatok léptek. A szerző értékelése szerint ettől kezdve, azaz december közepétől mindenki, még a nyugati politikusok számára is világossá vált, hogy az UFE széles körben nyilvánosságra hozott stratégiai támadása kudarcot vallott – a *Citadella 2.0* hadművelet teljesen összeomlott.

Az ukrán erők veszteségei a teljes offenzíva során komolynak bizonyultak, jelentősen meghaladták a csapásmérő csoportosítás kezdeti összetételét, amelyet a harcok során a tartalékokból gyengén képzett személyzettel és messze nem a legjobb katonai felszereléssel töltöttek fel. A szerző írásában megjegyzi: az UFE támadásának visszaverésekor, 2023 nyarán az orosz hadsereg aktívan használt különféle típusú drónokat, amelyek jelentősen felülmúlták az ukránokéit. A különleges katonai művelet térségében létrehozott orosz lég-

védelmi rendszer kiemelkedően magas hatékonyságot mutatott, mert összesen 1062 MLRS rakétát, irányított bombát, hadművelleti-harcászati rakétát és támadó robotrepülőgépet tudott megsemmisíteni, ami az ellenség által bevetett eszközök 87%-át tette ki.

A *Citadella 2.0* globális következményei

Konsztantyin Szivkov véleménye szerint a *Citadella 2.0* kudarcának katonai-politikai következményei Ukrajna egészére, sőt a nyugati világra nézve is súlyosak voltak. „Az offenzíva összeomlása nemcsak az UFE stratégiai vereségét jelentette, hanem a Nyugat hibrid villámháborújának összeomlását is, amikor a példátlan szankciókkal Oroszország számára okozott kolosszális gazdasági veszteségek és az Ukrajna számára tömegesen küldött különféle fegyverek sem hoztak sikert” – vélekedik.

A szerző írása végén az orosz hivatalos retorikának megfelelően fogalmaz, miszerint az oroszok fő ellensége nem Ukrajna és a fegyveres erői, hanem az Amerikai Egyesült Államok vezette Nyugat, és Ukrajna az Oroszország elleni hibrid háborúnak csak az egyik frontja. Az első hibrid villámháború összeomlása nem jelenti a háború végét. Éppen ellenkezőleg, ez az agresszió kiterjesztését feltételezi az akciók teljes körének fokozásával, beleértve a fegyveres konfrontáció új frontjainak megnyitását is.

„Odessza és Harkov orosz”: a haditudósító elmondta, hogyan lehet győzelmet aratni a különleges műveletben

FORRÁS: Alekszandr Szladkov: „Odesza i Harkov – rosszijszkije: voenkor rasszkazal, kak bugyet viglagyety pobjeda v szpecoperaciji. topwar.ru, 2024. 04. 08. topwar.ru/240018-odessa-i-harkov-rossijskie-voenkor-rasszkazal-kak-budet-vygljadet-pobeda-v-specoperacii.html (Letöltés időpontja: 2024. 05. 02.)

A CIKK SZERZŐJÉRŐL: Alekszandr Szladkov orosz újságíró, katonai témákkal foglalkozik, az orosz haderő főhadnagya; „dezinformáció és a Kreml propagandájának terjesztése” miatt az EU tagországai szankciós listáján szerepel.

Alekszandr Szladkov a saját Telegram-csatornáján közzétett írásában arról ír, hogy a különleges katonai műveletben való valódi orosz győzelemhez számos nagyon komoly cél elérése szükséges.

A haditudósító szerint a különleges hadművelet az Oroszországi Föderáció győzelmével fog végződni abban az esetben, ha mind Ukrajna térképe, mind politikai rezsimje alapvetően megváltozik. Így a Fekete-tenger jelenleg a kijevi rezsim ellenőrzése alatt álló teljes partvidékének Oroszországhoz kell kerülnie. Odessza és Harkov az oroszoké – a maradék terület Moszkva protektorátusa.

A jelenlegi kijevi rezsimet a különleges hadművelet során kell megdönteni, a meglévő hatalmi szervezeteket és az erőszakszervezeteket fel kell oszlatni. Ukrajnát egy ideiglenes központ fogja irányítani, majd az országban államfői és törvényhozói választásokat kell tartani.

Szladkov úgy véli, hogy az Oroszországi Föderáció fegyveres erőinek katonai bázisokat kell fenntartaniuk Ukrajna NATO-országokkal közös határainál. Erre az orosz érdekek

és az ország biztonsága érdekében van szükség. Csak e célok elérése esetén lehet azt mondani, hogy a különleges katonai művelet valóban az Oroszországi Föderáció győzelmével ért véget.

A felsorolt célok megvalósítása azonban nem egyszerű feladat. Az sem biztos, hogy a NATO-országok nem kerülnek közvetlen konfrontációba Oroszországgal, amikor azt látják, hogy az valóban közel áll a kitűzött célok eléréséhez, például Odessza elfoglalásához vagy az ukrán főváros lerohanásához.

BÁRHOVÁ, BÁRHOL, BÁRMIKOR – TÖBBDIMENZIÓS NATO-MŰVELETEK

FORRÁS: Christopher M. Schnaubelt: Anyplace, anywhere, anytime – NATO and multi-domain operations. NATO Defense College, Outlook No. 02, 2023. 10. <https://www.ndc.nato.int/download/downloads.php?icode=809> (Letöltés időpontja: 2024. 03. 11.)

A CIKK SZERZŐJÉRŐL: Christopher M. Schnaubelt a NATO Védelmi Akadémia dékánja. Politikatudományokból szerezte a PhD-fokozatát, az amerikai Külügyminisztériumban nemzetbiztonsági ügyekkel foglalkozott, a Nemzeti Gárda ezredese, számos cikket írt a civil-katonai műveletekről.

Bevezetés

Christopher M. Schnaubelt az alábbiakban foglalja össze a cikke mondanivalóját. A NATO több területre (dimenzióra) kiterjedő megközelítést alkalmaz műveletei során, de számos megoldatlan kihívással néz szembe, amelyek a következők:

- A többdimenziós (multi-domain) műveletek közös értelmezése még hiányzik.
- Olyan szervezeti struktúrákat kell kialakítani és rendszerbe állítani, amelyek lehetővé teszik a katonai hatalmi eszköz és a nem katonai eszközök hatékony integrációját.
- Konszenzust kell elérni arról, hogyan lehet összeegyeztetni az űr és a kiberterület globális jellegét a NATO transzatlanti földrajzi fókuszával.

Ezek a kihívások mérsékelhetők, ha a NATO átfogó megközelítésben látja a szerepét, és összekötőként szolgál a hatalom valamennyi eszköze között.

Mik azok a többdimenziós műveletek?

A NATO közel 75 éves történetének nagy részében csak szárazföldi, tengeri és légi műveleteket tervezett. Azokat a katonai tevékenységeket, amelyek e három terület közül egynél több területen egyidejűleg zajlanak, összhaderónemi műveleteknek nevezzük. A kiberhadviselés megjelenésével, valamint a tér nagyobb kihasználásával a szövetségesek felismerték, hogy öt dimenzióban kell tervezni és végrehajtani a műveleteket: kibertérben, űrben, levegőben, szárazföldön és tengereken. Ez a felismerés eredményezte a többdimenziós műveletek koncepcióját.

A több dimenzióra kiterjedő megközelítés jelentősége nyilvánvaló Oroszország Ukrajna elleni jelenlegi háborújában. A támadást megelőzték az ukrán rendszerek elleni hatalmas kibertámadások. A hatások jelentős részét azonban később mérsékelte a Starlink műholdak elérhetősége, ami Ukrajna számára alternatívát kínál a digitális kommunikáció területén. Oroszországon kívül Amerika más potenciális ellenfelei, például Kína, Irán és Észak-Korea is dolgoznak ki többdimenziós doktrínákat és gyakorlatokat saját maguk számára.

A NATO meghatározása szerint a többdimenziós műveletek a különböző területeken és eltérő környezetben végzett katonai tevékenységek összehangolását, valamint azok szinkronizálását jelentik a nem katonai tevékenységekkel annak érdekében, hogy lehetővé váljon a Szövetség számára a tevékenységek hatásainak összeadása. A NATO Stratégiai Hadviselés Fejlesztési Parancsnoksága szerint: „A többdimenziós műveletek hatékony alkalmazása csak a nemzetek és a NATO kultúraváltozása révén érhető el, a hagyományos közös megközelítéstől egy olyan megközelítésig, amely szélesebb körben összpontosít mind az öt műveleti területre. Alapvető szemléletváltás szükséges a több dimenzióon belüli műveletek irányába. Egység, agilitás, összekapcsolhatóság és kreativitás – a digitális gerinc segítségével –, ezek a vezérelve a NATO katonai hatalmi eszközeinek alkalmazásában.”

Sok olyan probléma van, amellyel a NATO-nak szembe kell néznie a több területre, dimenzióra kiterjedő műveletek tervezése és lebonyolítása során. A problémák belső jellegűek, és olyan kihívásokból erednek, amelyek még a jelenlegi egydimenziós és összhaderőnemi műveletek esetében is megoldatlanok maradnak.

A NATO több dimenzióra kiterjedő műveletekre vonatkozó koncepciója azonban nem korlátozódik az öt dimenzióban folytatott katonai műveletekre. A szinkronizálás követelménye a nem katonai hatalmi eszközök alkalmazásának mérlegelését jelenti a hatalmi eszközökkel (melyeket gyakran diplomáciai, információs, katonai és gazdasági – DIME – néven foglalnak össze), valamint a nem katonai érintettekkel, mint például a tudományos és a magánszektor. A hatalom nem katonai eszközeinek és a nem katonai szereplőknek a bevonása összetettebbé teszi a katonai erőfeszítések végrehajtásának amúgy is bonyolult követelményét.

Mint azt a szerző megjegyezte, a kultúra és a gondolkodásmód megváltoztatása minden bizonnyal szükséges ahhoz, hogy a NATO több területet (dimenziót) átfogó műveletekre vonatkozó koncepciója megvalósuljon. Várhatóan a Szövetségnek e tekintetben további nagy kihívásokkal kell szembenéznie, így joggal merül fel a kérdés, hogyan lehetne ezeket mérsékelni? A cikk azzal érvel, hogy három konkrét problémacsoporttal kell számolni: ezek fogalmi, együttműködési és földrajzi kategóriába sorolhatók, és összefüggenek egymással.

A szerző a továbbiakban részletesen kifejti az említett három kategória tartalmát, majd írása végén következtetéseket von le.

A NATO elfogadta a több dimenziót felölelő műveletek meghatározását, és megkezdte a koncepciók és képességek kidolgozását annak érdekében, hogy „konvergáló hatásokat érjen el a megfelelő sebességgel”.

A NATO ugyanakkor azt is elismeri, hogy katonai erővel önmagában nem lehet teljesíteni a kollektív védelmi kötelezettségeket. Ezért a sikeres többdimenziós műveletekhez átfogó megközelítésre van szükség.

Amennyiben a NATO nem szán elegendő további erőforrást a DIME minden részének hatékony együttműködésére, akkor fennáll annak a veszélye, hogy a Szövetség katonai hozzájárulása lesz a legerősebb láncszem egy egyébként nagyon gyenge láncban.

KÍNAI–OROSZ KAPCSOLATOK – MILYEN KÖVETKEZMÉNYEI VANNAK A KÍNAI–OROSZ PARTNERSÉG ELMÉLYÜLÉSÉNEK A NATO-RA, ÉS A SZÖVETSÉGNEK HOGYAN KELL ALKALMAZKODNIA AZOKHOZ?

FORRÁS: Cameron Graham: Sino-Russian Relations: What are the Implications of the Deepening Sino-Russian Partnership for NATO and How Should the Alliance Adapt to Address Them? NATO Defense College, College series No. 42, 2023. 10. <https://www.ndc.nato.int/download/downloads.php?icode=808> (Letöltés időpontja: 2024. 05. 07.)

A CIKK SZERZŐJÉRŐL: Cameron Graham a NATO Védelmi Akadémia hallgatója.

A cikk szerzője 2023-ban a NATO Védelmi Akadémia hallgatójaként írta cikkét a témáról, melyben megállapítja, hogy mint azt a NATO 2022-es Stratégiai koncepciója is rögzíti, a Szövetségnek nemcsak Oroszország közvetlen fenyegetésével kell szembenéznie, hanem a feltörekvő Kína kihívásaival is. Az elmúlt évtizedben a két ország közötti kapcsolatok jelentősen elmélyültek nagyrészt a Putyin és Hszi elnök közötti szoros személyes kapcsolatnak, valamint az Amerikai Egyesült Államok vezetete szövetségesek által képviselt hegemoniával szembeni ellenszenvüknek köszönhetően. Mindazonáltal a mai napig nincs konszenzus a szakértők között a kínai–orosz kapcsolat minőségi természetéről, és annak hosszú távú alakulásáról akár „érdekházasságként”, akár „stratégiai partnerségként” vagy teljes értékű szövetségként. Azt azonban még meg kell határozni, hogy a NATO hogyan és hol tud vagy fog reagálni az orosz–kínai kapcsolatok elmélyülésére.

Ez a tanulmány ennek a kérdésnek a megválaszolására törekszik, figyelembe véve, hogy a két ország hogyan közeledett egymáshoz, hogyan illeszkednek a céljaik, és mit jelent ez a NATO számára legalább a következő évtizedben. Már most lépéseket kell tenni a kapcsolat jobb megértése, a konszenzus elérése és a megfelelő enyhítő intézkedések kidolgozása érdekében a kettős kihívás kezelésére. A kérdés megválaszolásához a cikk az elmúlt 15 év jelentős és egyre bővülő irodalmát tekinti át a témában. A dolgozat terjedelme azonban nem teszi lehetővé a kínai–orosz kapcsolatok számos részletének és árnyalatainak megragadását.

Az írás három részre oszlik: 1) áttekintést ad a kínai–orosz kapcsolatokról; 2) perspektívát ad a felek közötti kapcsolatok elmélyülésének következményeiről, egy sor lehetséges szakpolitikai lehetőségről (megértés, alakítás, felkészülés, kitartás) a kialakuló fenyegetésekre történő reagáláshoz és azok mérsékléséhez; 3) ez után a kulcsfontosságú következtetések levonásával zárul a cikk.

Mit kell tenni? – teszi fel a kérdést a szerző. Amint az írásban kifejti, a kínai–orosz közeledés folytatásának lehetséges következményei túl nagyok ahhoz, hogy azokat figyelmen kívül hagyjuk. Ez az időszak kulcsfontosságú fordulópontot jelent a NATO számára. A szerző szerint cselekvésre van szükség a kapcsolat jobb megértése érdekében (többek között orosz és kínai szemszögből), valamint konszenzus elérésére és megfelelő enyhítő intézkedések kidolgozására a kettős kihívás kezelése érdekében. Amennyiben nem így tesz, az a legjobb esetben is az önelégültség kockázatával jár, vagy a legrosszabb esetben jelentős hátrányt jelent a NATO számára, ami fokozódó feszültségekhez és potenciális konfliktusokhoz vezet a gyorsan változó és egyre széttagoltabb többpólusú világban. Alapvető fontosságú lesz az erős vezetés, a kohézió és a transzatlanti kapcsolat fenntartása, valamint a nagyobb rugalmasság

sükségessége a tehermegosztás tekintetében. Ugyanígy el kell fogadni egy bizonyos fokú aszimmetriát, beleértve a további stratégiai sokk lehetőségét is.

Mit ne tegyünk? A szövetségeseknek óvakodniuk kell az Oroszországgal és Kínával kapcsolatos optimizmustól, mivel az ukrajnai konfliktus katalizálja a relatív hatalmuk növekvő aszimmetriáját. Egy ilyen megközelítés leegyszerűsítő és vitathatatlanul veszélyes lenne. Világos, hogy jelenleg Kína a domináns rivális az Amerikai Egyesült Államokkal folytatott globális versenyben. Ugyanakkor az egyre szorosabb kínai–orosz tevékenység és viselkedés összetett hatását kell a NATO politikai döntéshozóinak leginkább figyelembe venniük. Amennyiben az orosz erők győzedelmeskednének Ukrajnában, akkor az Oroszország és Kína közötti valódi interoperabilitás és együttműködés szempontjából változást jelentene.

Hasonló módon a NATO-nak nem szabad politikai válaszában arra törekednie, hogy kihasználja az Oroszország és Kína közötti vélt vagy becsült megosztottságot. Ez kontraproduktív és végső soron hiábavaló lenne. Amint arra több szakértő is rámutat, nagyon keveset lehet vagy kell tenni a kínai–orosz kapcsolatok alakulásának befolyásolása érdekében, mivel ezzel csak közelebb kerülnének egymáshoz. Okosabb megközelítés vitathatatlanul az lenne, ha hagynánk Kínát saját szemével megfigyelni Oroszország jelenlegi kudarcait, és levonni a saját következtetéseit a Moszkvával való együttműködés elmélyítésének bölcsességéről, különösen a katonai szférában.

A szerző összegzése szerint a NATO joggal lehet büszke arra, hogy 2014 óta megvédte szövetségeseit, és megőrizte kohézióját az orosz agresszióval szemben. Rugalmasnak kell maradnia azonban a határok és felelősségi területek – különösen a fenyegetések – meghatározásakor, amikor az Oroszország és Kína részéről felmerülő kihívások közül sok transznacionális és globális jellegű. Az ukrajnai háború kritikai emlékeztetőként szolgál arra, hogy bár az ukrajnai konfliktus nem váltotta ki az V. cikkely alkalmazását, mindannyiunkat érintett.

Összefoglalva, a szövetségeseknek együttesen többet kell tenniük a kínai–orosz partnerség és annak következményei kezelése érdekében. Ez létfontosságú lesz, ha a Szövetség meg akarja őrizni stratégiai katonai előnyét az egyre bizonytalanabb globális biztonsági környezetben. A verseny egy folyamatos utazás, és a NATO-nak ki kell tartania, fejlődnie és alkalmazkodnia kell. Ellenfeleink, Oroszország és Kína nem haboznak megtenni ugyanezt érdekeiknek megfelelően.

TERROR, TERRORIZMUS ÉS A JÓVÁTÉTELI IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS ROMBOLÓ FORMÁINAK KERESÉSE

FORRÁS: Dr. Danila Genovese: Terror, terrorism and the search for destructive forms of reparative justice. IFIMES International Institute Ljubljana/Campobasso, 2024. 03. 11. <https://www.ifimes.org/en/researches/terror-terrorism-and-the-search-for-destructive-forms-of-reparative-justice/5289> (Letöltés időpontja: 2024. 05. 07.)

A CIKK SZERZŐJÉRŐL: Dr. Danila Genovese 2006 óta kutat az iszlamizmus, a fajelmélet, a nemi tanulmányok, a terrorizmus és az állatetika témaköreiben. A londoni Westminster Egyetemen szerzett társadalomtudományi doktorátusa után számos kutatói és oktatói pozíciót töltött be a fenti témákban Nagy-Britanniában és Olaszországban. Számos tudományos cikk és könyvfejezet szerzője.

A szerző a terrorizmus dicsőítése miatt a 2006. évi Terrorizmustörvény 2. szakasza alapján betiltott, illetve a Nagy-Britanniában és külföldön végrehajtott terrortámadásokban részben részt vevő két brit iszlamista szervezet, az Al Ghurabaa és a Saved Sect tagjaival folytatott négyéves etnográfiai kutatómunkája elemzésével próbálja feltárni az iszlám, a nagy-britanniai iszlamisták és a fiatal iszlamisták – mint egy brit kisebbségi közösség tagjai – radikalizálódásának dinamikáját. Elismeri, hogy a terrortámadás több tényező eredménye, amelyek mélyebb szinten kapcsolódnak egymáshoz, mint az elkövetők doktrinális vagy teológiai döntései.

Az Al Ghurabaa és a Saved Sect politikai programjának áttekintésével elemzi a két szervezet politikai diskurzusát és gyakorlatát, a tagjaik által táplált politikai törekvések szókincsén keresztül. Megkísérli megvitatni azokat az okokat, amelyek sok fiatal iszlamistát rávettek arra, hogy higgyenek a jobb jövő látszólagos alternatívájában, amelyet olyan vezetők javasoltak, mint Anjoum Choudary és Abu Izzadeen. Elemzi azokat a társadalmi és politikai tényezőket, amelyek lehetővé tették ideológiai radikalizálódásukat, és végül hozzájárultak egyikük, Khuram Butt tragikus döntéséhez, hogy terrortámadást hajtson végre 2017. június 3-án.

Az Al Ghurabaa és a Saved Sect egyaránt al-Muhajiroun utódai voltak: tervük az volt, hogy Nagy-Britanniát iszlamizálják, és „egy Kalifátust hozzanak létre a Downing Streeten”. Az Al Ghurabaa vezetője Anjoum Choudary, a Saved Sect szervezeté pedig Abu Izzadeen volt. 2006-ban a Belügyminisztérium hivatalosan betiltotta a két szervezetet a „terrorizmus dicsőítése” miatt, de Choudary és Izzadeen más néven újjáalakította őket. Azokat is betiltották. Ez nem akadályozta meg őket abban, hogy nyilvánosan kinyilvánítsák hűségüket az ISIS-hez és al-Bagdadi kalifához, vagy hogy terjesszék a folyamatban lévő dzsihád üzenetét fiatal követőik körében. Az Al Ghurabaa és a Saved Sect nyíltan támogatta az al-Kaidát, a 9/11-i merényleteket, a 7/7-es öngyilkos merényleteket – „csodálatos 19-eknek”, illetve „bosszúálló hősöknek” nevezve őket –, valamint kinyilvánították hűségüket al-Bagdadi és az ISIS iránt.

Összességében elmondható, hogy a szerzőnek a szervezetek tagjaival folytatott találkozói, interjúi, informális beszélgetései nem vallási, hanem politikai jellegűek voltak: személyes rasszizmusról és erőszakról számoltak be, beszéltek az Egyesült Királyságban tapasztalt társadalmi és gazdasági marginalizálódásokról, valamint ellenségesnek tartották a közkeleti brit stratégiákat.

A szerző kvalitatív kutatásából kiderült, hogy az iszlamista vezetők „gonosz erőként”, „gyűlöletprédikátorként” történő ábrázolása, amit az Egyesült Királyság tisztviselői és a sajtóorgánumok rutinszerűen végeznek, paradox módon megszilárdította népszerűségüket fiatal követőik körében.

Choudary kiemelte a szerzőnek adott interjújában, hogy ha a hatalom elkezd megállítani az embereket gondolataik és ötleteik propagálásában, akkor a föld alá taszítja őket. Ez pedig végső soron felgyorsítja az iszlám és a kalifátus győzelmét, mert ha valamit betilt, az az embereket jobban fogja érdekelni. E tanulmány fényében kulcsfontosságú, hogy elgondoljunk azokon a körülményeken, amelyek lehetővé tették az ékesszóló vezetőknek – mint Izzadeen és Choudary –, hogy sikeresen vonzzák a fiatalokat, és láthatóan radikalizálják is őket.

Az Al Ghurabaa és a Saved Sect fiatal tagjaival végzett empirikus munkája során a cikkíró feltárta, hogy a helyi és a nemzeti intézmények számára kiemelten fontos, hogy elismerjék

a társadalom egyes tagjainak társadalmi és politikai sérelmeit; hasonlóképpen lényeges annak megállapítása, hogy egy társadalmi szereplő, aki úgy érzi, hogy sérelmet szenved, sikeresen tud-e tárgyalni egy intézményi csatornával az igazságszolgáltatás érdekében.

Terepmunkája arra is utalt, hogy létfontosságú a fiatal aktivisták számára, hogy társadalmi és intézményi kontextusban is kifejezhessék panaszukat anélkül, hogy félnének attól, hogy cenzúrázzák vagy lekicsinylik őket, vagy hogy részt vegyenek olyan terrorizmusellenes intézkedésekben és megfigyelési rendszerben, amelyek elősegítik a kisebbséghez tartozók nagyobb elidegenítését, nem pedig a befogadásukat.

A fiatal iszlamistákkal folytatott beszélgetésekből kiderült, hogy mindegyikük tapasztalt legalább egy alkalommal súlyos muszlimellenes rasszizmust. Kutatásai során a szerző sok történetet gyűjtött össze, amelyekben a támadás körülményei és ürügyei változtak. Beszámolóikban állandó maradt az a tapasztalat, hogy „megalázottnak, alsóbbrendűnek és kirekesztettnek” érezték magukat.

Amikor a szerző megkérdezte interjúalanyaitól, hogy jelentették-e a támadásokat a rendőrségen, vagy konzultáltak-e imámjukkal vagy bármely más iszlamista szervezettel, mint például a Brit Muzulmán Tanács vagy a Brit Muzulmán Szövetség, a válaszuk mindkét pontban nemleges volt. A fiatal Khuram Butt meglehetősen őszinte volt a megjegyzéseiben, és azt mondta, hogy még akkor is, amikor megverték azért, mert „muzulmán volt”, helyi imámja „kultúránk ismeretének hiányával” magyarázta az eseményt.

A szerző fiatal iszlamistákkal folytatott személyes beszélgetéseinek elemzése fontos keretet kínál egy olyan radikalizálódási folyamat fejlődésének megértéséhez, amelynek kezdetben nem volt ideológiai töltete. A megkérdezett fiatal iszlamista aktivisták életük későbbi szakaszában döntöttek úgy, hogy egy radikális ideológiát választanak, amely úgy tűnt, értelmet ad mindennapi küzdelmeiknek.

Azok a radikalizálódási modellek, amelyek nem tesznek különbséget a radikális hiedelmek és az erőszakos módszerek között, vélhetően azt feltételezik, hogy bizonyos ideológiák vagy teológiák eredendően erőszakosak, és hibáztathatók egy terrortámadásban. Empirikus munkája alapján azt állítja a szerző, hogy az adatok ezt nem igazolják. Az Al Ghurabaa és a Saved Sect fiatal tagjai azt akarták, hogy az általuk „túl sokáig elszenvedett” visszaéléseket végre elítéljék és szankcionálják. A tagok fiatal kora és a sérelmek miatti csalódottsága termékeny talaj volt egy hegemónikus bosszúterv előmozdításához. A politikai döntéshozóknak arra kell törekedniük, hogy politikai és társadalmi stratégiákat találjanak az igazságszolgáltatás hiányosságainak orvoslására, ami nagyban hozzájárulhat a jövőbeli terrortámadások megelőzéséhez.

Danila Genovese végső következtetése szerint a terrorizmus továbbra is valós politikai fenyegetés, de hatékonyabban kezelhető jobb hírszerzéssel, a terrorista erőszak aktív felbujtásának, finanszírozásának és előkészítésének megakadályozásával, a kevésbé rasszista politikai eszközök népszerűsítésével és a háborúk mellőzésével. A politikai döntéshozók számára elengedhetetlen olyan biztonsági politikák kidolgozása, amelyek az erőszak és a társadalmi terror formáit tágabb értelemben veszik figyelembe, tükrözve, hogy azok, akik úgy érzik, hogy terrorban szenvednek, az erőszak és diszkrimináció áldozataiként igazságot szerezzenek az intézményektől. Észszerű érvelnünk is amellet, hogy a mindenkit megillető politikai és társadalmi igazságosság projektje legyen a terrorellenes kampány mozgatórugója.

KÍNA JÖVŐJÉNEK TÖRTÉNETE – A CIA TEVÉKENYSÉGÉBŐL LEVONHATÓ TANULSÁGOK

FORRÁS: Dylan Levi King: The history of China's future – Lessons from the CIA. NATO Defense College, Outlook No. 01, 2024. 03. 12. <https://www.ndc.nato.int/news/news.php?icode=1907> (Letöltés időpontja: 2024. 04. 12.)

A CIKK SZERZŐJÉRŐL: Dylan Levi King 2015 óta Tokióban élő szabadúszó író és fordító, kínairól fordít angolra, érdeklí a kínai gazdaság és a kultúra.

A Kína jövőjével kapcsolatos jóslatok a Kommunista Párt 1949-es hatalomátvétele óta eltelt években rendszeresen a valószínűtlenség két szélsősége, a küszöbön álló összeomlás és a fékezhetetlen felemelkedés között mozogtak. Egyszerűen elkerülni ezeket a jóslatokat csábító, de súlyos hiba lenne, tekintve Kína gazdasági súlyát, hatalmas népességét, szuperhatalmi státuszát és azt, hogy a NATO és a szövetséges országok potenciális riválisa.

A szerző a tanulmányában egy elemzést tesz közzé a Központi Hírszerző Ügynökségen (Central Intelligence Agency, CIA) dolgozó elemzők munkájából. A CIA Politikai Kutatóhivatalát (Office of Political Research, OPR) 1973 nyarán azzal vádolták, hogy kiderítette, merre tart Kína.

Az amerikai Hírszerző Közösségen (Intelligence Community, IC) belüli pesszimizmus ellenére Richard Nixon elnök és nemzetbiztonsági tanácsadója, Henry Kissinger olyan diplomáciai manővereket kíséreltek meg, amelyek a hidegháború végéhez vezettek. Nixon és Kissinger célja az volt, hogy megvizsgálják, vajon a kínaiakat be lehet-e hozni valamiféle szövetségbe a Szovjetunió ellen. Az Amerikai Egyesült Államok vezetése számára kulcsfontosságú volt, hogy legyen némi elképzelésük arra vonatkozóan, hogy Kína milyen irányba halad. Ez a nagy politikai változások időszaka volt Kínában. A kulturális forradalom, bár hivatalosan még nem ért véget, leáldozóban volt. Kína kapcsolatát a Szovjetunióval jóvátehetetlenül megromgálták ideológiai nézeteltéréseik és az erőszakba torkollott 1969-es határvita, de az ország továbbra is ellenállt a kapitalista Nyugat vezetete globális rendnek.

A szerző a cikk elején bemutatja, hogy mit tett az OPR, és leírja, hogy pontosan mit jóslt, bár keveset lehet tudni arról, mi zajlott a CIA irodáiban az 1970-es évek elején, miről volt szó az OPR megbeszélésein, amelyeket az általuk végzett hírszerzésről vagy annak természetéről folytattak.

A tanulmány megpróbál néhány kulcsfontosságú tanulságot levonni az OPR történetéből és a jelentéseikből, beleértve azt is, hogyan ragaszkodtak saját szakértelmükhöz a népszerű politikai narratívával kapcsolatban.

Az amerikai döntéshozók kértek az OPR-től egy rövid elemzést arról, hogy milyen lesz Kína 1980–1985 között és 2000-ben. Tudni akarták, kié lesz a hatalom Kínában, miután Mao Ce-tung és Csou En-laj meghalnak, vagy átadják a vezetést másnak, és milyen lenne a gazdasági rendszer. A hidegháború befejezésének tervezése szempontjából kulcsfontosságú volt annak ismerete is, milyen lesz Kína külpolitikai helyzete és katonai ereje évtizedek múlva, mivel az enyhülés egyik potenciális célja egy kínai–amerikai szövetség létrehozása volt a Szovjetunióval szemben.

Az OPR 1974 júliusában fejezte be a *Kína 1980–85 között és 2000-ben* című rövid jelentését, amelyben három középtávú előrejelzést fogalmazott meg az 1980–1985 közötti időszakra, majd egy hosszú távút, amely megpróbálta megjósolni, hogy Kína hol fog tartani 2000-ben.

Az OPR-jelentés nehéz utat vázol fel a kínai–amerikai diplomácia számára, de nincs benne leküzdhetetlen kihívás. Az OPR elemzői a vezetők következő generációjára összpontosítottak, akikkel az amerikai elnökök kénytelenek lesznek megküzdeni.

Nehéz volt kitalálni, hogy ki lehet az akkori vezető utódja. „Ma már nehezebb hosszú távú jóslatokat tenni Kínával kapcsolatban” – áll a jelentésben, pontosan a „vezetési instabilitás” miatt, és az a tény, hogy az OPR „rosszul tájékozott a fiatalabb vezetők politikai preferenciáiról és kapcsolatairól”. A jövőbeli vezetésre vonatkozó jóslataik 1973 eleje körül a nyilvánvaló utódok körül forogtak. A konkrét jóslataik természetesen tévesnek bizonyultak. A kínai politika 1973-as pillanatképe alapján rendkívül nehéz volt hosszú távú jóslatokat tenni, amint azt ők maguk is elismerték. Teng Hsziao-pinget, aki ebben az időszakban ismételten rehabilitáción esett át, röviden megemlítik, de a hatalomátvételét nem tartották esélyesnek. Annak ellenére, hogy az OPR nem tudta előre megjósolni, hogy mely konkrét személyek kerülnek hatalomra, nagyjából igazuk volt abban, hogy milyen típusú emberek vállalhatják a vezetést, és mi lehet a politikai irányultságuk.

A „legvalószínűbb előrejelzés eredménye rövid távon” egy „nacionalista, kifejezetten kínai típusú kommunizmus, viszonylag erős és hatékony központi kormányzattal”. A gazdasági helyzetről alkotott értékelésük is nagyjából helyes volt.

A gazdaságot illetően az OPR helyesen érzékelte, hogy valami átmenet közeleg. Megjegyzik a külföldi technológia behozatalát, az ipari termelés növekedését is jóslták, és azt javasolták, hogy e célok támogatásához szorosabb kapcsolatra lesz szükség az Amerikai Egyesült Államokkal. Vegyes gazdaságot feltételeztek. Habár Kína nem fogja „utolérni Japánt és Nyugat-Európát”, az életszínvonal Kínában 2000-re jelentősen javulni fog.

Azt sugallták, hogy civil szakértők beáramlása is megtörténhet a Pártba és az állami bürokráciába. Ezt azért tartották szükségesnek, hogy lehetővé váljon Kína elmozdulása a politikai harctól a gazdasági növekedés felé.

Előrejelzéseiket megosztották a között, hogy mi lehetséges, és mi a valószínű a kínai külpolitikában a következő negyven évben. Lehetségesnek tartották, hogy Kína „nyolc–tíz millió főből álló modernizált/gépesített hadsereget tud kifejleszteni”, és ez majd növeli a súlyát. Képes lenne finanszírozni és felfegyverezni az észak-koreaiakat, hogy titkos hadjáratot folytassanak Dél-Korea ellen.

A kínai külpolitikát „a Szovjetunió iránti gyűlölet és a tőle való félelem”, a „nacionalizmus” és a harmadik világgal való maoista elfoglaltság fogja motiválni. Az OPR szerint e megfontolások közül az első kettő a legerősebb motiváló tényező, amely felgyorsítja egy erős kínai–amerikai szövetség lehetőségét: Kínának szüksége lesz az Amerikai Egyesült Államok ellensúlyára a szovjethatalommal szemben.

Az értékelésük szerint a kínaiak valószínűleg hajlandók lesznek tartózkodni a katonai akcióktól Tajvan ellen egy ideig. Az OPR a korszak háborújának logikája szerint a nukleáris fegyverekre és a ballisztikus rakétákra helyezte a hangsúlyt.

Az OPR jóslatai nem voltak pontosak. A kérdéses első időszakban, 1980–1985 között Kína a szuperhatalmakhoz képest szerény atomarzenált tartott fenn, hagyományos haderejét pedig a határvidéki konfliktusok tapasztalatai alapján fejlesztették. 2000-re vonatkozóan azonban az előrejelzés kevésbé volt megbízható. Ennek nyilvánvaló oka, hogy az OPR elemzői nem tudták, hogy az 1970-es években ismert hidegháború néhány évtizeden belül véget ér, véget vetve a két szuperhatalom közötti nukleáris összecsapás lehetőségének.

A tanulmány néhány tanulságot von le az OPR jelentéséből. Megállapítja, hogy a jelentés nem tökéletes. A hírszerzés, amellyel dolgozniuk kellett, tökéletlen volt. Kissinger Fordnak írt feljegyzésében – anélkül, hogy különösebb példákat sorolt volna fel –, azt sugallta, hogy

az ilyen típusú „futurológia” által levont következtetések egy része elkerülhetetlenül ellentmondásos, és maguk az elemzők is felhívták a figyelmet a jövőbe látás számos korlátjára. Az OPR-jelentés azonban megbízható képet adott arról, ami történt: megérkeztek a gazdasági reformok, a maoizmus rugalmas volt, az Amerikai Egyesült Államokkal való kapcsolatteremtés lehetséges volt, és a jövő vezetői valójában támogatták a nacionalizmust, és folytatták azt, amit depolitizált tekintélyelvűségnek nevezhetünk.

Az 1990-es évek végén és a 2000-es évek elején a kínai hírszerzéssel kapcsolatos nyilvános viták arra is szolgáltak, hogy mit üzent a CIA a vezetőknek az országról. A republikánusok a 2000-es években panaszkodtak, hogy a Kínával foglalkozó elemzők oktatása az enyhülés utáni optimizmus légkörében történt, és alábecsülték a kínai katonai fenyegetést. Ideológiai kijelentések és vélemények váltották fel az elemzést a korai hidegháború idején, és egyértelműnek tűnik, hogy ez ismét megtörténik.

Ez az ideológiához és véleményhez való visszavonulás mást karaktert öltött azonban, amikor Kína lett az Amerikai Egyesült Államok elsődleges gazdasági és katonai riválisa. Ami az 1950-es években lényegében egy „fiatal játékos” miatti félelemkeltés volt a hidegháborúban, most egy szuperhatalomra irányul. Az OPR és benne a kínai–szovjet tanulmányok csoportja (Sino-Soviet Studies Group – SSSG) azért érte el eredményeit, mert óriási szakértelmükkel alkottak kompromisszumok nélküli véleményt egy ellenséges ideológiai légkörben, illetve annak ellenére, hogy az nem egyezett a Hírszerző Közösség véleményével. A szellemi szuverenitásért vívott harcuk tette őket sikeressé.